

les i dette høje Ting, at der præsteres virkelige Beviser for, at den nugældende Skattelov med de Bestemmelser, jeg nylig nævnte, er blevet misbrugt i blot en eneste Kommune her i Landet. Jeg tror, det vil være ganske umuligt for det konservative Folkeparti at skaffe Beviser herfor, og hvis der skulde være en eller anden Kommune, hvor man maaske har undladt at trykke Skemaer og baaret sig ad paa anden Maade, er det muligvis Forhold, som den paagældende Kommune er i Stand til at gøre Rede for, saaledes at det godtgøres, at man derved ikke er gaaet udenom den gældende Lov. Det er jo da heller ikke saadan, at den gældende Lov blev gennemført i Huj og Hast i det andet høje Ting. Tværtimod, det Lovforslag, der kom til Behandling her i Tinget i Marts i 1924, havde gennemgaaet en grundig Behandling i Folketinget og var i Virkeligheden et Kompromis, idet man naturligvis fra mit Partis Side ønskede den indtil da gældende Regel opretholdt, hvorefter Kommunerne i Kraft af deres Selvstyre var enebestemmende med Hensyn til, hvor lidt eller hvor meget, overfor hvem og i hvilke Tilfælde de vilde nedsætte Skatten, medens man fra konservativ Side ønskede at afskaffe de flest mulige kommunale Vælgere. Der blev opnaaet et Kompromis, og det er meget interessant at læse, hvad Ordføreren i det andet høje Ting, det ærede Medlem Hr. Pinholt sagde ved anden Behandling i Folketinget. Jeg skal tillade mig at oplæse et ganske kort Stykke af Hr. Pinholts Udtalelser. Den ærede Ordfører i Folketinget siger, Folketingstidenden 1923—24 Sp. 4638: „Al den Tale, der har været om, at der er foregaaet uberettiget Eftergivelse af Skat, vil i alt Fald forstumme; om den har været rigtig eller ikke, skal jeg ikke udtale mig om, den vil herefter forstumme, thi nu er der ganske bestemte Regler at gaa efter, og det tror jeg, man fra alle Sider maa være tilfreds med.“ Der er i Virkeligheden heller ikke sket nogen Paa-visning af, at de i Loven fastsatte Regler ikke har været fyldestgørende.

Vi forstaar naturligvis meget godt, hvad Hensigten er fra konservativ Side. Man kan ikke blive mere end 17—18 i Københavns Borgerrepræsentation, og hvis man var i Stand til at opnaa noget ved at berøve en stor Del af den Befolkning, der er ude for ugunstige Forhold, Stemmeretten, vilde man ikke tage i Betænkning at gøre det. Jeg tror dog, at man bør lukke Øjnene lidt op. Jeg tror, man skal lade være med denne ganske blinde Jagt efter socialdemokratiske Vælgere, saa man

ikke en Gang giver sig saa megen Tid, at man er i Stand til at fremkomme med et virkeligt Forsvar for det fremsatte Lovforslag. Det er jo ikke lutter Socialdemokrater, der faar Skatten eftergivet. Vi har i de senere Aar været udsat for Rystelser paa mange Omraader, hvor Banker og Forsikringsselskaber er blevet lukket, hvor store Handelsvirksomheder har maattet standse, og hvor i vide Haandværks- og Industri-kredse en stor Mængde Mennesker, der ellers har haft en jævnt ordentlig Stilling, er blevet sat paa Gaden, Folk, der ligger udenfor Kredsen af de egentlige Haandens Arbejdere. De er kommet ind under Forhold, som netop denne Bestemmelse i den nugældende Skattelov tager et rimeligt Hensyn til, og det er maaske endda knapt nok for Flertallets Vedkommende socialdemokratiske Vælgere, der har benyttet sig af Bestemmelsen.

I øvrigt er det ikke saadan, at den gældende Lov saa lidt som de tidligere gældende Regler af Københavns Kommune — og jeg tror, jeg tør tage alle Kommuner med — anvendes særlig meget i Aar, hvor der er Tale om Valg. Vi har her i København som alle andre Steder en Administration, for hvilken det gælder om at faa de flest mulige Penge ind fra Skatteyderne, og det vilde være meget farligt, hvis man netop i de Aar, da der skal være Valg, viste Skatteyderne, at der var saa mange Døre, gennem hvilke de kunde smutte ud og blive Vælgere ved en ringe Skattebetaling. Det er i Virkeligheden ingen kommunal Administration tjent med; heller ikke Flertallet i Københavns Kommunalbestyrelse er interesseret i at komme ud paa de vilde Veje, hvorved man efterhaanden praktisk talt vilde afskaffe al Skattebetaling.

Det, der sker, er, at der hvert Aar under Hensyn til de i hvert enkelt Tilfælde foreliggende Omstændigheder, tagne for hver enkelt Skatteyder for sig under Hensyn til hans personlige Forhold, finder Eftergivelse af Skat Sted for en Del Mennesker, saaledes at Antallet skifter efter de økonomiske Konjunkturer. Naar det er Tilfældet, er der ikke Plads for nogen politisk Agitation.

Det er i Virkeligheden en ganske urimelig Jagt, man her har sat op efter de kommunale Vælgere. De foreslaaede Regler vil nemlig virke ikke alene i København, men ogsaa udenfor. Og hvad vil de føre til? Det siger sig selv, at den kommunale Vælger, der i Henhold til de i Loven givne Regler faar sin Skat nedsat til Halvdelen eller under ganske særlige Forhold til en Trediedel, og som ønsker at bevare sin Valgret,